

İş Güvencesi Tazminatından Vergi Kesintisi

I. Giriş

Dört yılı aşkın bir süre önce kabul edilen 4857 sayılı İş Kanunu, Türk hukuk sisteminde yeni bazı kurumları kabul etmiştir. Bunlardan biri de, (yasal) iş güvencesi kurumudur. İş güvencesine ilişkin esaslar ise, zaman içinde verilen ve yerleşen yargı kararlarıyla, uygulamada belirgin hale gelmeye başlamıştır. Bu durumun, olağan karşılanması gerekir. Çünkü, herhangi bir kuruma ait esasların, tümüyle ve çok ayrıntılı biçimde yasayla düzenlenmesi olanağı yoktur.

Geçtiğimiz günlerde, yargı kararları tarafından belirlenen bir (yasal) iş güvencesi esası da, iş güvencesi tazminatından gelir vergisi kesilip kesilmeyeceği konusunda ortaya çıkmıştır. Gerçekten, işveren; geçerli neden göstermediği veya gösterdiği nedenin geçerli olmadığı iş mahkemesince tespit edilerek feshin geçersizliğine karar verildiği takdirde, işçiyi bir ay içinde işe başlatmak zorundadır. Bu bağlamda, işveren, işçiyi başvurusu üzerine bir ay içinde işe başlatmazsa, işçiye en az dört aylık ve en çok sekiz aylık ücreti tutarında tazminat ödemekle yükümlü olur (İş K. m. 21/I). İşte, işçiye ödenecek bu tazminat miktarından gelir vergisi kesintisi yapılıp yapılmayacağı noktası, öğreti ve uygulamada değişik görüşlerin ortaya atılmasına yol açmıştır. Bu bağlamda, aşağıda ilkin, konuya ilişkin değişik görüşler ele alınacak

ve daha sonra da, güncel yargı kararlarının ışığında, sorunun hukuken değerlendirilmesine çalışılacaktır.

II. Değişik Görüşler ve Yaşanan Gelişmeler

1. Öğreti görüşlerindeki farklılık

İş güvencesinden gelir vergisi kesilip kesilmeyeceği konusundaki öğreti görüşlerinin, aynı doğrultuda olmadığı görülmektedir. Gerçekten, bu konudaki görüşler, birbirinden farklıdır. Nitekim, iş güvencesi tazminatını vergilendirmenin gerektiğini savunanların¹ yanı sıra, böyle bir kesintinin yapılmayacağına² ilişkin görüşler de, geçmişte öğretilerde yer almıştır.

İş güvencesi tazminatının gelir vergisi karşısındaki durumuna ilişkin bu iki değişik görüşün, esas olarak, hukuken Gelir Vergisi Kanunu (Gelir VK.)'nun 25. maddesinden temellendiği söylenebilir. Nitekim, iş güvencesi tazminatının vergilendirilmesini savunan görüş, söz konusu ödemenin anılan hükmün kapsamı içine girmediğini ileri sürerken; bunun tersini benimseyen görüş, böyle bir ödemenin işsizlik nedeniyle verilen bir tazminat olarak Gelir VK. m. 25/1 kapsamında olduğunu kabul etmektedir.

Her iki görüşün ortak noktası ise, iş güvencesi

tazminatının ücret niteliğinde olmadığıdır. Buna göre, her iki yöndeki görüş, iş güvencesi tazminatını Gelir Vergisi Kanunu'nun ücretlerle ilgili hükümleri kapsamında değerlendiren ve aşağıda³ belirtilecek olan mali yönetim uygulamasından ayrılmaktadır. Bu bağlamda, iş güvencesi tazminatının, sosyal sigortalar uygulaması tarafından da ücret olarak değerlendirilmediği⁴ belirtilmelidir.

2. Yargı kararlarının durumu

a. Yargıtay'ın görüşü

İş güvencesi tazminatının vergiye tabi olup olmadığı hususu adli yargıyı doğrudan ilgilendirmemekle⁵ birlikte, dolaylı olarak Yargıtay'ın vergilendirmeden yana olduğu söylenebilir. Nitekim, Yargıtay Dokuzuncu Hukuk Dairesi, iş güvencesi tazminatının brüt ücret üzerinden hesaplanması uygulamasına ilişkin bir kararında, “.. Tazminat miktarı belirlenirken, davacının brüt ücreti üzerinden hesaplama yapılmalıdır. Zira, gelir vergisi ve damga vergisi yükümlüsü davacıdır ..”⁶ anlatımına yer vermiştir. Söz konusu anlatımdan dolaylı olarak, Yargıtay uygulamasının vergilendirmeyi kabul ettiği sonucu ortaya çıkmaktadır.

Diğer yandan, Yargıtay'ın belirtilen görüşü, aşağıda⁷ belirtilecek olan Danıştay kararlarıyla çelişmektedir. Gerçekten, Yargıtay uygulaması, vergi kesintisi yapılacağı gerekçesiyle, işverenin ödeyeceği iş güvencesi tazminatının brüt ücret üzerinden hesaplanmasını esas alırken; Danıştay kararları, vergi kesintisinin yapılmaması yönünde belirlemedir.

b. İdari yargıdaki gelişmeler

İş güvencesi tazminatı üzerinden gelir vergisi kesintisi yapıp muhtasar beyannameyle vergi dairelerine ödenmesi gerekip gerekmediği konusundaki vergi mahkemelerinin kararlarına karşı yapılan itirazlar, bölge idare mahkemeleri tarafından farklı biçimlerde sonuçlandırılmıştır. Nitekim, iş güvencesi tazminatından gelir vergisi kesilemeyeceğini öngören Ankara Birinci Vergi Mahkemesi kararına karşı yapılan itiraz, Ankara Bölge İdare Mahkemesi tarafından reddedilirken⁸; bu yolda yapılmış gelir vergisi kesintisinin iadesi talebini kabul eden Sakarya Vergi Mahkemesi'nin bir kararı, “iş mahkemesi kararında hükmedilen tazminat, işçiye çalışılmayan sürelerde ödenmeyen ücret nite-

liğinde olduğundan, üzerinden vergi tevkifatı yapılmasında hukuka aykırılık bulunmadığı” gerekçesiyle, Sakarya Bölge İdare Mahkemesi tarafından bozulmuştur. Bu bağlamda, Sakarya Bölge İdare Mahkemesi, bu konuya ilişkin karar düzeltme istemi de, “feshin geçersizliği ve işçinin işe iadesi yönünde verilen iş mahkemesi kararının kesinleşmesine kadar çalışılmayan süre için davacıya ödenen dört aylık ücreti ve diğer hakları üzerinden yapılan vergi tevkifatında hukuka aykırılık bulunmadığı, davacının işe başlatılmaması nedeniyle dört aylık ücreti tutarında ödenen tazminatın ise Gelir Vergisi Kanunu'nun 25. maddesinde düzenlenen vergiden müstesna tutulan tazminatlarda olmadığından bu ödeme üzerinden vergi tevkifatı yapılmasının da hukuka uygun olduğu” gerekçesiyle yerinde görmemiştir.

Ancak, Danıştay Başsavcısı, Sakarya Bölge İdare Mahkemesi'nin söz konusu kararının kanun yararına bozulmasını istemiş ve uyuşmazlık, Danıştay Üçüncü Daire'nin önüne gelmiştir. Bunun üzerine, Danıştay Üçüncü Daire; yakın zamanda Resmî Gazete'de peş peşe yayınlanan üç kararla, iş güvencesi tazminatından gelir vergisi kesintisi yapılmasını hukuka aykırı bulmayan Sakarya Bölge İdare Mahkemesi kararlarının “kanun yararına ve hükmün hukuki sonuçlarına etkili etkili olmamak üzere” bozulmasına karar vermiştir⁹.

Bu anlamda, söz konusu kararlarda aynen, “.. Sözleşmenin feshinin geçersizliğine ve çalışanın işe iadesine karar verilmesi üzerine bu istemle başvurulmasına karşın işe başlatmayan işveren aleyhine hükmolunan tazminatın ödenmesi, iş sözleşmesinin tarafları arasındaki çalışma ilişkisinin sona erdirilmesi sonucunu yaratmaktadır.

Gelir Vergisi Kanunu'nun 61. maddesinde ücret ve ücret sayılan ödemelerin ortak özelliği, bu ödemelerin çalışanın işverene bağlılığı ve hizmet karşılığı sağlanan ve para ile temsil edilen yahut edilebilen ödemeler olmasıdır.

Çalışanı işe iade etmeyerek çalışma ilişkisini sona erdiren işveren tarafından yargı kararında öngörüldüğü için ödenen tazminat, ücret sayılan ödemelerin ortak özelliklerini taşımadığından, bu ödemelerden Gelir Vergisi Kanunu'nun 61. ve 94. maddesinin birinci fıkrasına bağlı (1) işaretli bent uyarınca vergi kesintisi yapılmasına olanak bulunmamaktadır.

Maliye Bakanlığı'nın, yeni ortaya çıkan yargı kararları doğrultusunda, önceki uygulamasının yönünü değiştirecek girişimlerde bulunması zorunluluğu ortadadır.

Yargı kararıyla işe iadesine karar verilen davacıya, başvurusuna rağmen işe başlatılmayarak işsiz bırakılması nedeniyle işverence yapılan bu ödeme; Gelir Vergisi Kanunu'nun 25. maddesinin birinci fıkrasına bağlı (1) işaretli bentte vergiden müstesna tutulan işsizlik sebebiyle verilen tazminat niteliğinde olduğu halde, 25. maddede sadece çalışanlara ödenen kıdem tazminatının 24 aylığı aşmayan kısmının vergiden müstesna tutulduğuna dayanılarak verilen hükmün bozulması gerekmiştir ..” denilmektedir.

Buna göre, anılan Danıştay kararlarında gösterilen gerekçeler:

- İş güvencesi tazminatının taraflar arasındaki iş ilişkisinin sona ermesi sonucunu yarattığına ve Gelir VK. m. 61 hükmünde belirtilen ücret ve ücret sayılan ödemelerin ortak özelliğinin de, bu ödemelerin çalışanın işverene bağlılığı ve hizmet karşılığı sağlanan ve parayla temsil edilen yahut edilebilen ödemeler olduğuna, iş güvencesi tazminatının ise belirtilen özellikleri taşımadığına;

- İş güvencesi tazminatının, Gelir VK. 25/1 hükmünde vergiden müstesna tutulan işsizlik nedeniyle verilen tazminat niteliğinde olduğuna dayanmaktadır. Bu durumda, iş güvencesi tazminatının niteliğinin, Danıştay tarafından da, ücret değil tazminat olarak kabul edildiği görülmektedir.

Kanımca, Danıştay Üçüncü Daire'nin anılan kararları sonuçları itibarıyla doğru ve yerinde görünmekle birlikte, bunların gerekçeleri itibarıyla hukuki desteğe gereksinim içinde oldukları söylenmelidir. Gerçekten, ilkin, iş güvencesi tazminatının ücret niteliğini taşımadığına ilişkin Danıştay Üçüncü Daire'nin tanısı, son derece doğru ve yerindedir. Bu bağlamda, uyuşmazlık konusu olayda vergi kesintisi öngören Sakarya Bölge İdare Mahkemesi'nin kararlarının bozulması, sonuçta son derece doğru olmuştur. Çünkü, Sakarya Bölge İdare Mahkemesi'nin kararlarındaki anlatımlara bakılacak olduğunda, boşta kalınan süreye ilişkin azami dört aylık ücret miktarı ile işine iadesine karar ve-

rilen işçinin işe başlatılmaması üzerine ödenecek tazminatın (yani, iş güvencesi tazminatının) birbirine karıştırıldığı görülmektedir. Oysa, her iki ödeme özellikle hukuki niteliği, koşulları ve miktarı bakımından, birbirinden tamamen farklı olup; uyuşmazlık konusu olayda söz konusu olan, iş güvencesi tazminatıdır.

Ancak, Danıştay kararlarının gerekçeleri değerlendirilecek olduğunda, kanımca, bunların tümünün hukukten isabetli olduğunu söylemek güçtür. Gerçekten, ilkin, iş güvencesi tazminatının ödenmesi, söz konusu kararlarda isabetle belirtildiği üzere, iş ilişkisinin sona ermesi üzerine ortaya çıkan bir durumdur. Ücret ve ücret sayılan ödemelerin yerine getirilmesi ise, iş ilişkisinin devamı sırasında söz konusudur. Bunların iş ilişkisi sona erdikten sonra ödenmesi, olsa olsa, vadesinde ödenmeyip birikmiş ücretler bakımından söz konusu olabilir. Ancak, gereken gelir vergisi kesintisinin, bu durumda dahi, iş ilişkisinin devamı sırasında yapılması zorunludur.

Bunun gibi, iş güvencesi tazminatı kavramı, Gelir Vergisi Kanunu'nun kabul etmiş bulunduğu ücret kavramına da uygun düşmemektedir. Gerçekten, Gelir VK. m. 61 anlamında ücret, “işverene tabi belirli bir işyerine bağlı olarak çalışanlara hizmet karşılığı verilen para ve ayınlar ile sağlanan ve para ile temsil edilebilen menfaatler”dir (f. 1). İş güvencesi tazminatı ise, bir hizmet (iş) karşılığında ödenmemektedir.

Bu bağlamda, belirtilen yargı kararlarındaki gerekçelerin, daha çok Gelir Vergisi Kanunu hükümleri çerçevesinde getirildiği görülmektedir. Oysa, iş güvencesi tazminatından gelir vergisi kesintisinin yapıp yapılmayacağı hususu, vergi mevzuatı kadar iş mevzuatı hükümlerini de ilgilendiren bir konudur. Buna göre, özellikle, İş K. m. 21/I hükmünde açıkça “tazminat” sözcüğüne yer verilmiş bulunması, söz konusu kararlarda gerekçelendirilebilirdi.

Bu durumda ise, “tazminat” sözcüğüyle yasada (İş K. m. 21/I hükmünde) ifade edilen “iş güvencesi tazminatı”nın, Gelir VK. m. 61/II hükmündeki “tazminat” sözcüğüne kapsamına dahil olup olmadığı sorusu akla gelmektedir. Ancak, iş güvencesi tazminatının, Danıştay kararlarında isabetle belirtildiği üzere, iş ilişkisinin sona ermesi üzerine söz konusu olması ve Gelir VK. m. 61/II hükmünde yer alan “tazminat”ın ise iş ilişkisinin devamı sırasında ödenmesi karşısında; iş güvencesi tazminatı öde-

mesinin, Gelir VK. m. 61/II hükmünün kapsamı dışında kaldığı söylenecektir¹⁰.

Bunlara karşılık, kanımca, iş güvencesi tazminatının işsizlik nedeniyle verilen bir tazminat (Gelir VK. m. 25/1) olduğuna ilişkin Danıştay kararlarındaki gerekçeye katılmak, hukuken güç görünmektedir. Çünkü, iş güvencesi tazminatı, dolaylı olarak işçinin işsiz kalmasını önlemeye hizmet etmekle birlikte, işçinin işsiz kalması veya bulunması nedeniyle verilen bir tazminat niteliğini taşımamaktadır. Nitekim, iş güvencesi tazminatı, işe iadeye ilişkin mahkeme kararına uymadığı takdirde, işveren tarafından ödenmekte ve bu yolla, işveren, işe iade kararına uymaya zorlanmak istenmektedir. İş güvencesi tazminatı işçinin işsiz kalması yüzünden ödenmesi gereken bir tazminat olsaydı, mevcut iş güvencesi sistemi yargıcın işe iade kararı vermesini kabul etmez, doğrudan tazminata hükmetmesi esasını benimserdi. Kaldı ki, günümüz Türkiye'sinde işsiz kalan işçinin mağduriyeti, artık 4447 sayılı İşsizlik Sigortası Kanunu'nun öngördüğü yardımlarla giderilmeye çalışılmakta ve bu yardımlar içinde de, tazminat yerine işsizlik ödeneği yer almaktadır.

3. Maliye Bakanlığı'nın değişmeyen uygulaması

Maliye Bakanlığı uygulamasının, baştan beri, iş güvencesi tazminatından gelir vergisi kesilmesinden yana olduğu söylenebilir. Nitekim, Maliye Bakanlığı Gelir İdaresi Başkanlığı; yukarıda belirtilen Danıştay kararlarının çok öncesinde yayınladığı bir özelgeyle, iş güvencesi tazminatını ücret niteliğinde görerek, bu tazminatın gelir vergisine tabi olduğunu belirtmiştir¹¹.

Maliye Bakanlığı'nın bu görüşü, söz konusu Danıştay kararlarının sonrasında, değişmiş görünmemektedir. Nitekim, Maliye Bakanlığı, anılan Danıştay kararları üzerine gerekli çalışmaları başlatmasını dilekçeyle isteyen Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'na, ".. kanun yararına bozma kararı ile bozulan kararın hukuki sonuçları ortadan kalkmadığından¹², uygulamanın mevcut mevzuat hükümlerine göre yürütülmesine devam olunması gerekmektedir.

Ancak, konu ileride yapılacak kanun ve mevzuat çalışmaları sırasında değerlendirilmek üzere not edilmiştir .."¹³ yanıtını vermiştir. Bu durumda, hak-

İş güvencesi tazminatının ücret niteliğini taşımadığına ilişkin Danıştay Üçüncü Daire'nin tanısı, son derece doğru ve yerindedir.

lı olarak, mükelleflerin "ihtirazi kayıt"la muhtasar beyanname verip otuz gün içinde vergi mahkemesinde dava açmaları yolu önerilmektedir¹⁴.

III. Hukuki Değerlendirme ve Sonuç

1. Durum değerlendirmesi

İş güvencesi tazminatının ücret niteliğinde olmayıp hukuken tazminat niteliğini taşıdığı ve vergilendirilmeyeceği, son idari yargı kararlarıyla belirlenmiş bulunuyor. Buna göre, işsizlik riskine karşı kabul edilmiş bir tazminat olarak iş güvencesi tazminatını, gelir vergisi kesintisinden uzak tutmak gerekecektir. Ancak, buna ilişkin idari yargı kararlarının, salt münferit olaylarla sınırlı olduğu ve yasa yararına bozma kararı oldukları için de, kesinleşmiş mahkeme kararlarının hukuki sonuçlarını etkilemeyeceği gözden uzak tutulmamalıdır. Bu durumda, Maliye Bakanlığı'nın, yeni ortaya çıkan yargı kararları doğrultusunda, önceki uygulamasının yönünü değiştirecek girişimlerde bulunması zorunluluğu ortadadır.

Ancak, iş güvencesi tazminatının vergiye tabi olup olmadığı sorunu son idari yargı kararlarıyla çözülmüş gibi görünmekle birlikte, bu noktada "Danıştay son noktayı koydu" demenin güçlüğü ortadadır. Çünkü, Maliye Bakanlığı, mevcut yargı kararlarına rağmen, iş güvencesi tazminatından alacağı vergiden vazgeçme niyetinde olmadığını belli etmiş durumdadır. Buna göre, Maliye Bakanlığı, bu niyetini devam ettirecek olduğunda, vergi mahkemelerinde açılacak çok sayıda davaya hasım olacaktır. Bunu göğüslemek isteyecek olduğunda da, tıpkı iş sağlığı ve güvenliği alanında yargı (Danıştay) kararlarıyla sıkışan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın yaptığı gibi, bu kez de Maliye Bakanlığı muhtemel bir yasa değişikliğini gündeme getirebilecektir. Bu nedenle, yukarıda belirtilen son Danıştay kararları, vergi kesintisi sorununu kısa vadede çözmüş görünse de, uzun vadede mü-

kellefler yönünden sorunun çözülmüş bulunduğu söylemek güç görünmektedir.

Diğer yandan, ne vergi ve ne de iş mevzuatı hükümleri içerisinde, iş güvencesi tazminatından vergi kesilmesini öngören açık bir hüküm mevcuttur. Kanunsuz vergi alınmaması ilkesi ise, hukukun temel prensiplerindedir. Nitekim, Anayasamızın 73. maddesi, “vergi, resim, harç ve benzeri malî yükümlülükler kanunla konular, değiştirilir veya kaldırılır.” (f. 3) hükmünü taşımaktadır. Bu bağlamda, iş güvencesi tazminatının, gelir vergisine tabi olduğuna ilişkin yasal bir düzenlemenin bulunmayışı ve de kanunsuz verginin olamayışı yüzünden, kıyas yoluyla “ücret” olarak değerlendirilmesinin isabet derecesi tartışma götürür¹⁵.

Bunun gibi, iş güvencesi tazminatının “işsizlik sebebiyle verilen tazminat” (Gelir VK. m. 25/1) olarak gelir vergisinden müstesna tutulacağına ilişkin Danıştay kararlarındaki gerekçe de, daha önce¹⁶ belirtildiği üzere, çok güçlü görünmemektedir. Söz konusu gerekçeye anılan yasa yararına bozma kararlarının kesinleşmiş mahkeme kararlarının hukuki sonuçlarını etkilemeyişi eklenecek olduğunda, Maliye Bakanlığı'nca sergilenen inatçı tutumu anlamak daha da kolaylaşmaktadır.

Değinilmesi gereken bir başka nokta, iş güvencesi tazminatından vergi kesintisi yapılıp yapılmayacağı konusunda, Yargıtay ile Danıştay kararları arasında ortaya¹⁷ çıkan çelişkidir. Nitekim, Yargıtay uygulaması, iş güvencesi tazminatının brüt ücret üzerinden hesaplanması doğrultusunda; son zamanda, Danıştay kararları, vergi kesintisi yapılmayacağı yönünde ortaya çıkmaya başlamıştır. Buna göre, işveren, vergisi ödenmeyecek bir tazminat miktarını brüt ücret üzerinden hesaplayıp ödemek durumunda bırakılmaktadır. Bu durumda, sorunun ancak, geçmişte kıdem tazminatında olduğu gibi, yapılacak bir yasa değişikliğiyle çözüleceği söylenmelidir.

2. Sonsöz

İş güvencesi tazminatlarının ödenmesi, doğrudan işçileri ve işsizlikle mücadeleyi ilgilendiren hayati bir konudur. Nitekim, son Danıştay kararları da, iş güvencesi tazminatından vergi kesilmemesi gerektiğini, bu ödemenin işsizlik nedeniyle verilen bir tazminat oluşuyla gerekçelendirmiştir. İşçi sorunları ile işsizlik tehlikesi ise en çok işçi sendikalarını ve konfederasyonlarını ilgilendirmesi gere-

ken bir hususken, işçi örgütlerinin konuya gereken duyarlılığı gösterdiklerini söylemek güçtür. Umarız, artık son idari yargı kararlarından sonra, işini yitirecek işçi kamu mali yönetimi karşısında sahipsiz bırakılmaz.

DİPNOTLAR

- 1 Bak. O. G. Çankaya/C. İ. Günay/S. Göktaş, Türk İş Hukukunda İşe İade Davaları, Ankara 2006, 307.
- 2 Bak. C. Bilen, İşe İade Kararına Uyulmaması Nedeniyle Yapılan Ödemelerin SSK Primi ve Gelir Vergisi Karşısındaki Durumu, Yaklaşım, 155 (Kasım 2005), 161-163; A. Bilgili, İş Güvencesi Hukuku, İşe İade Davaları, Adana 2004, 97.
- 3 Bak. aşağıda II 3.
- 4 Bak. C. Bilen, İşe Başlatılmayan İşçinin Tazminatında Yargı Kararına Rağmen Maliyenin Vergi İsrarı, Yaklaşım, 177 (Eylül 2007), dn. 1'de belirtilen SSK Genelgeleri.
- 5 Nitekim, Yargıtay Dokuzuncu Hukuk Dairesi'nin bir kararında, iş güvencesi tazminatından vergi kesilip kesilmeyeceği sorununun bekletici sorun sayılması ve idari yargıda çözümlenmesi gerektiği kabul edilmektedir (bak. Yarg. 9. HD., 1.6.2006-36953/1600-E. Akyiğit, Açıklamalı ve İçtihatlı Türk İş Hukukunda İş Güvencesi (İşe İade), Ankara 2007, 834-835 No. 574.)
- 6 Yarg. 9. HD., 9.10.2003-12544/16689-E. Akı/H. O. Altıntaş/İ. Bahçivancılar, Uygulamada İş Güvencesi, İstanbul 2005, 173.
- 7 Bak. aşağıda II 2 b.
- 8 Bak. E. Eraslan, İşe İade Davası Sonucu Verilen Tazminattan Vergi Kesilmesi, İstanbul Barosu Dergisi 81, 3 (Mayıs-Haziran 2007), 972 ve aynı yer, dn. 4'de belirtilen yargı kararları. Ayrıca bak. Akı/Altıntaş/Bahçivancılar, 179-181; Çankaya/Günay/Göktaş, 307, dn. 24.
- 9 Bak. RG. 15.6.2007, No. 26553. Ayrıca bak. İşveren 45, 10 (Temmuz 2007), Yargıtay Kararları Özel Eki, 3-6.
- 10 N. Hozar, Danıştay son noktayı koydu: İş güvencesi tazminatından gelir vergisi kesilemez, MESS İşveren Gazetesi, 44, 812 (Temmuz 2007), 6.
- 11 Bak. Eraslan, 971 dn. 1 ve 972.
- 12 Maliye Bakanlığı, bu noktada hukuken yanlıgı içindedir. Çünkü, Danıştay'ın verdiği yasa yararına bozma kararının daha önceki kesinleşmiş kararın hukuki sonuçlarını kaldırmaması (İdari Yargılama Usulü Kanunu m. 51), yargı kararıyla belirlenen bir esasa ileride uyulmayıp yanlış ve isabetsiz uygulamanın sürdürüleceği anlamını taşımamaktadır.
- 13 3.8.2007 tarih ve B.07.1.GİB.0.03.43/4305-182/069750 sayılı Maliye Bakanlığı Özelgesi-Yaklaşım, 177 (Eylül 2007), Özelgeler ve İç Genelgeler bölümü.
- 14 Bak. Ş. Kızılot, İşe başlatılmayan işçiden sineğin yağı, 15.8.2007 günlü Hürriyet, 10.
- 15 Ayrıca bak. Eraslan, 979-980.
- 16 Bak. yukarıda II 2 b.
- 17 Bak. Akyiğit, 327 dn. 481; Bilgili, 97. Ayrıca bak. yukarıda II 2 a.